

γὴν εἶναι πιθανωτάτη, καθότι ὁ Tabourot, ὃν δὲν δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς πηγὴν ἀπίθανον, διαβεβαίωσι τὴν ὑπαρξίν τῶν γρίφων ἐν ἐποχῇ ἀρχαιοτέρᾳ τριῶν ἢ τεσσάρων αἰώνων, ἥτοι κατὰ τὸν ΙΓ'. ἢ ΙΔ'. αἰῶνα.

Ἀλλὰ μᾶλλον ἐνδιαφέρον τὴν γνώσιν καὶ ἱστορίαν τῶν γρίφων, εἶναι τὸ συμπέρασμα τῶν ἐρευνῶν τοῦ Hochmann· ἀναγράφομεν αὐτὸ αὐτολεξεί. «Τὰ ῥηθέντα ἀκολουθοῦντες ἔχνη, συμπεραίνει ὁ συγγραφεὺς, δύνανται ἄλλοι νὰ ἀτενίσωσιν ἀπώτερον (χωρὶς νὰ φθάσωσι μέχρι τῶν ἱερογλυφικῶν τῶν αἰγυπτίων ὡς πρώτων γρίφων, καθόσον ἱερογλυφικά καὶ γρίφοι εἰσὶν ἀσχετα ἀλλήλοις), ὅπως ἀνεύρωσι σύνδεσμον μεταξὺ τῶν ἀκολουθῶν τριῶν περιπτώσεων, ἐὰν ἤρκει ἐν παράδειγμα δι' ἕκαστον αἰῶνα».

Τὸ πρῶτον εἶναι γρίφος, οὗτινος ἀγνοεῖται ἡ χρονολογία. Εἰς τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων τῆς ἀνατολῆς — βεβαίως οὐχὶ ἐκ τῶν τελευταίων — εἶδε κατ' ὄναρ ἐν καιρῷ πολέμου ὅτι ἐξ ἐφόδου ἐκυρίευσεν τὴν Θεσσαλονίκην· παρετήρησέ τις αὐτῷ ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο τῆς πόλεως ἦτο μία εἰδοποίησις. Θὲς ἄλλω νύκτῃ. Ἡ μάχη ἐκείνη ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἐν λόγῳ Αὐτοκράτορος.

Τὸ δεῦτερον εἶναι ἀληθὲς γρίφος, ἐπισήμως ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος ἐκτεθεῖς. Ἐπὶ κύλικος, ἀφιερώματος τῶν Θεῶν, ἐγλύφθησαν τὰ ὀνόματα Μάρκος Τούλιος καὶ τὸ ἕτερον (Κικέρων) παρεστάθη δι' ἐνὸς ἐρεδίνθου (cicer).

Τὸ τρίτον δὲ εἶναι ἀληθὲς καὶ καθαρὸς γρίφος, ἀφορμὴν λαβὼν ἀπὸ τῆς πολιορκίας τῆς Τύρου, γενομένης ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου 322 ἔτη πρὸ Χριστοῦ. Εἶδε κατ' ὄναρ ὁ Ἀλέξανδρος, ὅστις ἐπολιώρκει ἐπὶ 7 μῆνας τὴν Τύρον, ὅτι τῷ ἐπαρουσιάσθη εἰς Σάτυρος. Οἱ ὀνειροκρίται ἐξήγησαν τὸ ἐνύπνιον (Σάτυρος) ὡς γρίφον καὶ τὸ ἀνέγνωσαν Σὰ Τύρος, ἥτοι ἰδική σου εἶναι ἡ Τύρος.

Περαιούμεν τὴν διατριβὴν ταύτην, μὲ τὴν δημοσιεύσιν γρίφου τινὸς λατινικοῦ, ὃν ὁ Ταβουρότ, ὅστις αὐτὸν ἤθελε νὰ κάμῃ οὔτε καὶ ἓνα γρίφον, ἀλλὰ νὰ δημοσιεύῃ μόνον τοὺς παρ' αὐτοῦ ἀπαντωμένους, εἴτε ἀρχαίους, εἴτε νέους, σημειοῖ εἰς τὸ κατὰ τὸ 1572 τυπωθὲν βιβλιάριόν του, ὃς τις εὑρέθη πρὸς δε καὶ ὡς ἐπιτύμβιος ἐπιγραφὴ εἰς τινα τῆς Γερμανίας μέρη. Ὁ Ταβουρότ οὕτω πως ἐκτίθησιν αὐτόν.

O cur tua te
B bis bia abit.

Ἡ μετὰ εἰκονογραφῶν ἡμερὶς τῆς Κυριακῆς, τῶν καθολικῶν οἰκογενειῶν τοῦ 1859, (τόμ. 4ος σελ. 184) δημοσιεύει τὸ ἐπόμενον ἐπιτύμβιον.

O QVID TVA TE
BE BIS BIA ABIT
RA RA RA
ES ET IN.
RAM RAM RAM
I I
+ 1716 +

μὲ τὴν παρατήρησιν ταύτην.

« Δίδομεν ἐνταῦθα χάριν τῶν περιέργων ἐπιτύμβιον ἐπιγραφὴν, ἣν ἐν ἀρχαίᾳ ἐποχῇ ἔγραψε μοναχὸς τις διὰ τὸν τάφον τοῦ ἐν τῇ ἐνορίᾳ τοῦ Hildesheim ». Ὁ αὐτὸς γρίφος, μὲ μόνην τὴν λέξιν abit ἀντικατασταθεῖσαν ὑπὸ τῆς AVIT καὶ μὲ τὸ es προστεθειμένον εἰς τὰ ra, ra, ra, ἐδημοσιεύθη τῷ 1857 ὑπὸ τῆς Φιλολογικῆς Ἐφημερίδος (12 Νοεμβρίου ἀριθ. 46), ληρθεὶς ἀπὸ τὰ ἀνάμικτα τοῦ Βέντλεϋ ὡς ἐπιγραφὴ εὑρεθεῖσα ἐν Μονάχῳ ἐπὶ ἀρχαίου μνημείου· ἡ δ' ἔφημερίς τῆς Σιλεσίας τὸν μεταφέρει κατὰ τὸ 1860 ἀπὸ τοῦ Σύμπαν, ὡς ἐπιτύμβιον Γερμανικοῦ τινος κοιμητηρίου.

Ἄλλως τε ὡς καὶ οἱ γρίφοι ἔκαμον πρόδους· τὸ καθ' ἡμᾶς θέλομεν πειραθεῖ νὰ κάμνωμεν αὐτοὺς πολυσυνθετωτέρους πρὸς μεγαλητέραν τῶν ἀναγνωστῶν μας τέρψιν. (α)

(Ἐκ τῆς Ἑταλικῆς).

Α. Σ. ΑΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ.

Ἡ συλλογὴ τῶν ἔργων τοῦ κυρίου Λαμαρτίνου εἶναι κόσμος ὁλόκληρος. Ἡ μεγαλουργὸς αὐτῇ φαντασίᾳ περιέβαλε μετὰ θαυμασίας γονιμότητος ἅπαντα τῆς φιλολογίας τὰ εἶδη, ποίησιν, ἱστορίαν, περιηγήσεις, μυθιστορίας καὶ κριτικὴν. Οἱ μεγάλοι νόες διαίρουνται γενικῶς εἰς δύο τάξεις ἀνθρώπων. Οἱ μὲν πεπρωτισμένοι διὰ θελήσεως ἰσχυρᾶς καὶ ἐπιμονῆς ἀκαταμαχῆτου παράγουσιν ἔργα τέλεια, ἀλλὰ λίαν βραδέως, οἱ δὲ κεκτημένοι φαντασίαν γόνιμον καὶ εὐρείαν, σείουσι μόνον, οὕτως εἰπεῖν, τὸ δένδρον τῆς

(α) Σ. Ἑλισσὺ. Τὴν ὑπόθεσιν ταύτην τοῦ Ἑταλοῦ περιεδικονογράφο, ἀνπλασθέντα νὰ ἐκπληρώσωμεν καὶ ἡμεῖς.

παραγωγῆς καὶ ἄνευ κόπου γεννῶνται ἀμέσως ἄνθη καὶ καρποί.

Ὁ κύριος Λαμαρτίνος ἀνήκει εἰς τὴν δευτέραν τάξιν. Ματαίως παρίσταται μεταξύ τῶν διασημοτέρων ἱστορικῶν καὶ πολιτικῶν μας ἀνδρῶν εἶναι ποιητὴς πρὸ παντὸς ἄλλου, ἢ, μᾶλλον εἰπεῖν, μόνον ποιητὴς εἶναι· ὥς ἐκ τούτου δὲ ὑπερέχει καὶ διαπρέπει εἰς πάντα. Πολλοὶ ἀπεπειράθησαν νὰ μειώσωσι τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνδρὸς δι' ὑπερβολικῶν ἐγκωμίων, τὸ τριούτον δὲ εἶναι συρμὸς ἐν Γαλλίᾳ. Ὅποταν ἄπαξ ὑψηλὴ τις διάνοια ἐπιδοθῇ εἰς ἓν εἶδος καὶ λάβῃ οἰκείν θέσιν μεταξύ τῶν περιφανεστέρων διδασκάλων, ἀπαγορεύουσιν αὐτῇ νὰ τραπῇ εἰς ἕτερον στάδιον. Ὅποσοι βουλευταὶ καὶ δημοσιογράφοι δὲν ἐκραύγαζον μετὰ πεποιθήσεως κατὰ τὰς πρώτας ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ βήματος ἐμφανίσεις τοῦ κυρίου Λαμαρτίνου: «Αὕτη δὲν εἶναι πολιτικὴ! εἶναι ποίησις!» Καὶ ὄντως ἡ πολιτικὴ ἐκείνη δὲν ἦτο ὡς ἡ πολιτικὴ ἐκείνων· ἦτο ποίησις, δηλονότι ἡ ὑψίστη καὶ ἀληθεστάτη πολιτικὴ· τί ἐστὶ λοιπὸν καθ' ὑμᾶς, ὦ τυφλοὶ, ἡ ποίησις; Μὴ δὲν εἶναι αὕτη ἡ ἐκλαμψὶς τῆς ἀληθείας; Ὅταν ὁ κύριος Λαμαρτίνος εἰκασέτης μόλις ἔγραφε τὴν θεόπνευστον ᾠδὴν του: *Ἡ πρόνοια πρὸς τὸν ἄνθρωπον*, ἀνεκάλυπτεν ἐν αὐτῇ τὰς ὑψηλοτέρας θεωρίας τῆς τοῦ Πορφυρίου φιλοσοφίας· ὁποταν δὲ πάλιν εἰσῆρχετο εἰς τὸν πολιτικὸν βίον μετὰ τῆς γαληνικῆς ἐκείνης πρὸς τὰς πατρίας ἀδιαφορίας, προσεμάντευε τὴν μετὰ εἰκοσιν ἔτη κατὰληψιν τῆς ἀρχῆς παρὰ τοῦ λαοῦ, ἣν οὐδεὶς τῶν περὶ αὐτὸν ἐφαντάζετο καὶν τότε. Μιᾶ τῶν ἡμερῶν τὸ οἰκεῖον αὐτοῦ δαιμόνιον, διότι ὡς ὁ Σωκράτης ἔχει καὶ ὁ κύριος Λαμαρτίνος τὸ δαιμονιὸν του, ὥθησεν αὐτὸν νὰ γράψῃ ἱστορίαν. Ἐλθε δὲ ἀπ' εὐθείας ὡς ἀφεστηρίαν τὴν σύγχρονον ἱστορίαν καὶ ἐν αὐτῇ διήγησιν τινα, τῆς προφητείας φέρουσιν τὸν τύπον. Τοιοῦτο τὸ ἐνστικτον τῶν ποιητῶν. Οὐδεὶς εἶδεν αὐτὸν τρέχοντα ὡς τόσοι ἄλλοι κατόπιν τῶν παλαιῶν περγαμηνῶν καὶ τῶν αὐθεντικῶν χειρογράφων. Οὐδεὶς εἶδεν αὐτὸν περιτρέχοντα τὰ μέρη ἐνθα οἱ Γιρονδῖνοι εἶχον βιώσει, οὐδ' ἐρευνῶντα τὴν εἰρκτὴν των ἢ τὸ ἰκρίωμά των, οὐδ' ἀποπειρώμενον νὰ διασώσῃ ἐκ τῆς λήθης ἄγνωστόν τινα λεπτομέρειαν τῆς λαμπρᾶς πλὴν ἀπαισίας ἐκείνης ἱστορίας. Μετὰ δέκα ἔτη, καταθέσας τὸ βάρος τῶν κοινωνικῶν ἀσχολιῶν ὅπερ ἀκόπως ἔφερον τέως αἱ εὐγενεῖς χεῖρες του, ἐγένετο κριτικὸς αὐτεπάγγελτος, ὡς εἶχεν ἀναδει-

χθῇ καὶ αὐτεπάγγελτος ἱστορικὸς. Ἐν τούτοις ὁμως ἀπηξίωσε ν' ἀνασκαλεύσῃ κατὰ τὸ λεγόμενον τὸν κονιορτὸν τῶν βιβλιοθηκῶν. Ἐξέδοτο τὰς ἀποφάσεις του χωρὶς νὰ ἐγκύψῃ εἰς τὴν τῶν πραγματειομένων μελέτην καὶ ὁμως αἱ ἀποφάσεις του ἀνεδείχθησαν ὀρθαί. Τοῦτο δὲ συνέβη διότι ὁ κύριος Λαμαρτίνος ἤρξατο ὡς πάντοτε ἀπὸ τῆς ἀληθείας καὶ κατέληξεν εἰς τὰς λεπτομερείας, ἐνῶ ἄλλοι τούναντιον προσπαθοῦσι νὰ ἐξακριβώσωσι τὴν ἀλήθειαν διερευνῶντες μεθ' ὑπομονῆς τὰς λεπτομερείας. Τοῦτο καταδείκνυσι τὴν ποιητικὴν ἐνότητα τὴν διακρίνουσαν τὸν ἐπιφανῆ βίον καὶ τ' ἀπειροπληθῆ ἔργα τοῦ κυρίου Λαμαρτίνου, ὅστις δέον νὰ θεωρῇται ὁ ποιητὴς τοῦ Θ'. αἰῶνος, οὐχὶ μόνον ὡς ἐκ τῶν στίχων του, ἀλλ' καὶ ὡς ἐκ τῆς ὄντως ποιητικῆς αὐτοῦ καρδίας. Τὸ κάλλιστον τῶν ποιημάτων του δὲν ἀποτελεῖ ἴσως μέρος τῶν νέων μελετῶν του.

Ὁ Ἀλφόνσος Λαμαρτίνος ἐγεννήθη ἐν Μακὼν τῆς Γαλλίας τῇ 21 Ὀκτωβρίου 1790 ἐξ εὐγενοῦς τινος οἰκογενείας. Τὸ πατρωνυμικὸν αὐτοῦ ἐπίθετον εἶναι Δὲ Πράτ, τὸ δὲ Λαμαρτίνος ἐκκληροδοτήθη αὐτῷ παρὰ τινος ἐκ μητρὸς θεοῦ του, ὅστις τῷ ἀφῆκε καὶ τὴν περιουσίαν του. Ἡ νεότης τοῦ κυρίου Λαμαρτίνου ὑπῆρξεν εὐτυχής. Ἐξῆσε περιστοιχούμενος ὑπὸ ἐργῇ· ἐν τοῖς οἰκογενειακοῖς αὐτοῦ κτήμασιν ἄπερ ὑπῆρξαν δι' αὐτὸν ὡς πατρίς ἐν πατρίδι. Ἡ εὐγενὴς αὐτοῦ μορφή, ἥτις σήμερον παρίστησι παραχρῆμα εἰς τὸν θεώμενον αὐτὴν πρότυπον ὠραίου μεταλλίου, ἐκασμεῖτο τότε ὑφ' ὅλων τῶν ἐφηβικῶν θελγῆτρων, οἱ δὲ σύγχρονοὶ του λαλοῦσιν εἰσέτι περὶ τῆς κυματοέσεως χρυσῆς κόμης ἥτις περιέστερε τὸ μέτωπον τοῦ ποιητοῦ. Νεὸς ὢν ἐπεσκέψατο τὴν Ἰταλίαν, εἴτα ἐστάλη εἰς τὴν αὐλὴν, ἐνθα καὶ διετέλεσε σωματοφύλαξ τοῦ Λουδοβίκου ΙΗ'. Εἶδεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸ μεγαλεῖον τῆς βασιλείας, τῆς εὐφυίας καὶ τῆς δυστυχίας. Ἡ παλινόρθωσις ἠνέωξεν εἰς αὐτὸν ὡς καὶ εἰς τὸν Σατωδριάνδον τὸ τῆς διπλωματίας στάδιον. Ὑπῆρξεν ἀλληλοδιαδόχως γραμματεὺς πρεσβείας ἐν Νεαπόλει καὶ Λονδίνῳ, ἐπιτετραμμένος ἐν Τοσκάνῃ, ἐμελλε νὰ διορισθῇ καὶ πρεσβευτὴς ἐν Ἑλλάδι, ὁποταν ἐξερράγη ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1830. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ κύριος Λαμαρτίνος διετέλει ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ δόξῃ, καθόσον ἡ δόξα ἀνῆκεν αὐτῷ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ πρώτου συγγράμματός του. Οἱ τοιαύτης τάξεως

ποιητῇ δὲν ἔχουν οὔτε ἀνατολὴν οὔτε δύσιν.

Τὸ σπουδαιότερον ἐπεισόδιον τοῦ βίου τοῦ κυρίου Λαμαρτίνου, εἶναι βεβαίως ἡ δημοσίευσίς τῶν πρώτων αὐτοῦ *Μελετῶν*, διὰ τὰς ὁποίας ὀλίγου δεῖν δὲν εὑρίσκειν ἐκδότην. Ἡ πρώτη ἐκδοσις ἐδημοσιεύθη ἄνευ ὀνόματος συγγραφέως καὶ μὲ ὀλίγας μόνον λέξεις ἐν εἰδει εἰδοποιήσεως τοῦ ἐκδότου, ἐν ᾗ οὗτος ἐλάλει περὶ «δοκιμίων νεανίου τινος», χωρὶς οὐδὲ νὰ περιφρονῇ ἀλλ' οὐδὲ καὶ νὰ ἐλπίζῃ τὴν τοῦ κοινοῦ εὐνοίαν. Τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδες ἀντιτύπων τοῦ πρώτου ἐκείνου βιβλίου ἀντηπάγησαν ἐν τούτοις ἐν μέσῳ γενικῆς συγκινήσεως· ἀπὸ τῆς ἡμέρας δ' ἐκείνης ἐπαυσεν ὑπάρχουσα ἡ ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας πομπώδης καὶ γόνιμος ποίησις. Ἡ Γαλλία καὶ ἡ Εὐρώπη σύμπασα ἠσθάνθησαν ὅτι νῆα τις πηγὴ αἰσθημάτων ἀνέβλυζεν ἐκ τῆς καρδίας των.

Ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὁ κύριος Λαμαρτίνος ἐξηκολούθησεν ἐνστίχως μόνον γράφων.

Ἐνυμφεύθη πλουσίαν τινὰ Ἀγγλίδαν ἀξίαν συμμέτοχον τῆς ζωῆς τοῦ καὶ τῆς δόξης του.

Ἀποσυρθεὶς τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων ἔνεκα λόγων τινῶν φιλοτιμίας, ἀφῆκε εἰς τὴν πρὸς τὰς περιηγήσεις κλίσιν τοῦ καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Ἀνατολὴν. Περιηγήθη δὲ ὡς πρίγκηψ, δηλαδὴ χωρὶς νὰ προσλάβῃ ψευδώνυμόν τι, καθόσον ὁ κύριος Λαμαρτίνος κέκτηται τίτλον πρίγκηπος. Ἰσως κατὰ τὴν ψυχὴν εἶναι δημοκράτης εἰλικρινής, ἴσως καταστῇ ἀρχηγὸς δημοκρατικῆς τινος σχολῆς, ἴσως κατὰ τὸ γῆρας τοῦ ἀναγκασθῇ νὰ ἐργασθῇ ὅπως προσπορισθῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, οὐχ ἥττον ὅμως θὰ μένῃ παντοῦ καὶ πάντοτε πρίγκηψ, διότι ἡ φύσις ἐπροίκισεν αὐτὸν μὲ καρδίαν βασιλέως.

Εἶδε δὲ τὴν Ἀνατολὴν ὡς ὀφείλει τις νὰ ἴδῃ αὐτήν, ἀνέτως καὶ ἐν λεπτομερείᾳ, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, τὴν ἐπανεῖδε, διότι βεβαίως ἡ ποιητικὴ ψυχὴ τοῦ κυρίου Λαμαρτίνου εἶχεν ἤδη μαντεύσει αὐτήν. Ἀλλ' οἴμοι! ἐν τῇ περιηγήσει ἐκείνη ἀπώλεσε τὸν τιμαλφέστερον θησαυρόν του. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰουλίου ἀπέθανεν ὑπὸ τὰς καυστικὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας, ἐγκαταλείψασα πληγὴν αἰώνιαν καὶ ἀθεράπευτον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ποιητοῦ.

Ἡ ἐν τῇ Ἀνατολῇ περιήγησις εἰς τὴν ὀφειλομένην σύγγραμμα ἀξιοσημείωτον (α) ἐγένετο κατὰ

τὸ 1832. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ὁ κύριος Λαμαρτίνος ἐξελέχθη βουλευτὴς ἐκ Δυγκέρκης. Ἐν τῇ Βουλῇ εἰς οὐδὲν ἐτάχθη κόμμα, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, αὐτὸς μόνος ἀντιπροσώπευσεν ἓν κόμμα, τὸ κοινωτικόν, ὡς πάντες ἔλεγον, χωρὶς ὅμως οὐδεὶς ἐκτὸς αὐτοῦ νὰ ἐννοῇ τὴν τῆς λέξεως ταύτης ἀληθῆ σημασίαν. Τὴν ἐπιούσαν τῶν Γερουδίνων, ἡ ἐπανάστασις τοῦ Φεβρουαρίου ἀνέδειξε τὸν κύριον Λαμαρτίνον δικτάτορα· ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ Γαλλία εἶχε γοητευθῇ παρ' αὐτοῦ. Ἐν τῇ περιοπῇ ἐκείνῃ ὁ κύριος Λαμαρτίνος ἠδύνατο ν' ἀπολαύσῃ τῶν πάντων, ἀλλὰ τὰ πάντα σχεδὸν ἀπεποιήθη. Ὑπῆρξε γενναῖος κατὰ τῶν φίλων του καὶ κατὰ τῆς ιδίας αὐτοῦ φιλοδοξίας, ἡ γενναίότης δ' αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἀξιεπαινος εἰς πολιτικὸν ἄνδρα (α). Ἡ Γαλλία ἔμενε μετάρσιος ὅτε ἔβλεπεν αὐτὸν ῥιπτόμενον πρὸ τοῦ ὄχλου, εἰσχωροῦντα εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ καὶ ὅτε, ἀφοῦ κατεδάμαζε τὰ πλήθη διὰ τοῦ βλέμματος, τοῦ τρόπου καὶ τοῦ λόγου του, ἐπανέφερεν αὐτὰ μειδιῶν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς φρονήσεως καὶ τοῦ καθήκοντος. Ἡ ψυχὴ τοῦ ποιητοῦ ἠσθάνετο μυχίαν τινὰ ἀγαλλίασιν ἐν τῷ μεγαλείῳ τοῦ θεάματος.

Ὁ κύριος Λαμαρτίνος ἐγκατέλειψε τὴν παντοδυναμίαν ἴσως ἄνευ τινὸς λύπης καὶ βεβαίως μετ' ἐντελοῦς ψυχικῆς γαλήνης.

Κύριος προηγουμένως ἀπεράντων κτημάτων, καὶ ἀφοῦ ἐκυθέρνησεν ὁλόκληρον κόσμον, εὐρέθη αἶφνης ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ γήρατος ἀπέναντι τῆς ἐνδεΐας καὶ ὑπὸ τὸ ἄχθος ὑπερόγκων χρεῶν.

Δὲν εἶναι ἔργον μας ν' ἀναζητήσωμεν τὴν πηγὴν τῶν μυθωδῶν αὐτῶν ὀφειλῶν, νομίζομεν δὲ ὅτι θὰ προσηγγίζομεν εἰς τὴν ἀλήθειαν, λέγοντες ὅτι αἱ ὀφειλαὶ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐκληροδοτήθησαν τῷ κυρίῳ Λαμαρτίνῳ. Ἐκεῖνο ὅπερ ἡ ἱστορία ὀφείλει νὰ ἐπιβεβαιώσῃ, εἶναι ὅτι τὰ χρέη τοῦ ποιητοῦ δὲν πηγάζουσιν αὐτὲ ἐκ τυχερῶν παιγνιδίων, οὔτε ἐκ πολυτελείας, καθόσον ὁ κύριος Λαμαρτίνος οὐδέποτε ἐφρόνησεν ὅτι ἡ ἀταξία εἶναι προσὸν τῆς μεγαλοφυΐας, ὁ δὲ ἰδιωτικὸς αὐτοῦ βίος ὑπῆρξε πάντοτε τὸσον ἔρρυθμος, ὅσον καὶ περιφανὴς ὁ δημόσιος.

Τοσαῦται τῷ ἐγένοντο προτάσεις ἐν Γαλ-

χωρήσκειν μὲν εἰς τὸν περιφανῆ ποιητὴν, ἀλλ' ἦν καὶ δὲ λησμονήσωμεν ποτέ.

(α) Σ. Σ. Συμμερίζονται ἄρα γε τὴν ιδίαν ταύτην ὁ σημερινοὶ τῆς Ἑλλάδος πολιτικοί;

(α) Σ. Σ. Ἡμεῖς δ' οἱ Ἕλληνες ὕβριν ἐκλήραν, ἣν ἐσυγ-

λία καὶ ἀλλαχοῦ, ὥστε ἤρκει μόνον ν' ἀποδεχθῇ τινας, ὅπως ἀπαλλαγῇ ἐξ ὁλοκλήρου τῆς δεινῆς καὶ περιπλόκου θέσεώς του, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο ἔτι μᾶλλον ὀδυνηρὸν δι' αὐτόν. Ὁ μόνος φίλος παρὰ τοῦ ὁπρίου ἠδύνατο νὰ δεχθῇ δωρεάν τινὰ ἀνευθριάστως, ἦτο ὁ λαὸς, ἀλλ' ὁ λαὸς δὲν ὑπῆρξε τόσο εὐκολος ὅπως ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν θυσίαν ταύτην. Ὁ κύριος Λαμαρτίνος ἐπεδόθη εἰς ἐργασίαν Ἡράκλειον ὅπως κερδίσῃ ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ τὰ ἑκατομμύρια ἐκεῖνα, ἅπερ ἄλλοι μετὰ τοσαύτης συναθροίζουσιν εὐχερείας. Ἐπὶ τέλους θὰ τὸ κατορθώσῃ. Οὐδεὶς ἐν τῷ σταδίῳ τῶν γραμμάτων ζῇ μετὰ τοσαύτης ἀπλότητος, καὶ ἐργάζεται μετὰ τοσαύτης ἐπιμονῆς, ὅσον ὁ γηραιὸς οὗτος τῆς διανοίας στρατιώτης, ὁ τώσας ἄλλας διανοίας ἀναδείξας καὶ ὁ ὑπὸ δόξης περιβαλλόμενος ἀμαράντου. Ἡ πόλις τῶν Παρισίων, ἥτις ἡμέραν τινὰ θὰ τῷ ἀνεγείρῃ ἀνδριάντα, τῷ ἔδωκεν ἤδη ἄστυλόν πρὸ τῶν θυρῶν της. (2)

FONTAIN

ΟΙ ΕΚ ΜΗΔΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΙ.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

1

Ἀλεμβέρτος Ἰωάννης. — (6). Ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις περὶ τὸ 1717. Ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν συγγενῶν του, υἱοθετήθη χάριν εὐσπλαγχνίας ὑπὸ γυναικὸς υελοποιοῦ. Ἦτο δὲ εἰς τῶν διασημοτέρων ἀνδρῶν τοῦ 18. αἰῶνος.

Ἐσπούδασε φιλοσοφίαν, νομικά, ἱατρικὴν ὠθούμενος ὁμῶς ὑπ' ἀκαταμαχῆτου δυνάμεως ἐπεδόθη εἰς τὰ μαθηματικά, ὅπερ ἦτο εὐτύχημα διὰ τὴν ἐπιστήμην ταύτην, ἥτις ἐπλουτίσθη διὰ πολυτίμων ἔργων δοξασάντων τὸν συγγραφέα αὐτῶν.

Ὁ Ἀλεμβέρτ συνέγραψε πλεῖστα ὅσα, ἐν οἷς πρωτεύουσιν ἡ *Πραγματεία περὶ Δυναμικῆς* ἡ *Πραγματεία περὶ ἰσορροπίας καὶ κινήσεως τῶν ρευστῶν* καὶ αἱ σπουδαιόταται καὶ ἐπιστημονικαὶ *Σκέψεις ἐπὶ τοῦ γενικοῦ ζητήματος τῶν ἀέρων*.

(*) Σ. Σ. Ἰλ. Ἡ ἀνωτέρω βιογραφικὴ μελέτη ἐγράφη ζῶντος τοῦ ἐπιφανοῦς ποιητοῦ, ὅστις ἐτελεύτησεν ἐν Παρισίοις τῇ 16[28] Φεβρουαρίου 1869.

(3) Alembert.

Ὡς φιλόσοφος ἐγκατέλειπεν ἡμῖν ἀξιολογώτατον Λεξικὸν τῶν ἐπιστημῶν, μίαν ἱστορίαν τῶν Ἰησουϊτῶν, μετὰφρασιν τοῦ Τακίτου καὶ ἄλλα σπουδαιότατα ἔργα.

Ἐτιμήθη διὰ τῆς φιλίας Φριδερίκου τοῦ Β' καὶ Αἰκατερίνης τῆς Β'. ἥτις καὶ τῷ προσέφερε θέσιν ἐπιζήλον ἐν τῇ αὐλῇ της. Ἀπέθανε κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1783.

2

Ἀρκράϊτ Ριχάρδος. — (α). Πτωχὸς κουρεὺς γεννηθεὶς ἐν Ἀγγλίᾳ περὶ τὸ 1712.

Ἐν τῷ μετριοφρονι ἔργῳ του ἀνεκάλυψε μηχανὴν βαμβάκοκλωστικὴν, ἥτις ἕως τότε ἐκινεῖτο διὰ χειρὸς καὶ μὲ μεγάλην τῶν ἐργατῶν ὠφέλειαν.

Ἡ μεγάλη αὕτη ἀνακάλυψις κατ' ἀρχὰς ἐπαλεμνήθη ὑπὸ τῶν φθονερῶν, οἵτινες ἠρέθησαν κατ' αὐτοῦ τὸν ὄχλον· οἱ ἐργάται τοῦ βάμβακος ἐστασίασαν καὶ ἐλαφυραγώγησαν τὸν οἰκίσκον τοῦ πτωχοῦ Ἀρκράϊτ, ὅστις ὑπεχρεώθη νὰ δραπετεύσῃ ἵνα σωθῇ. Παρελθουσῶν ὁμῶς τῶν πρώτων ἐκείνων στιγμῶν τοῦ ἐρεθισμοῦ, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου, τῇ ἀρωγῇ πλουσίου κτηματίου, κατώρθωσε νὰ ἴδῃ θριαμβεύουσιν τὴν ἐφεύρεσίν του.

Μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν τινῶν, ὁ πρῶτος κουρεὺς ἐγένετο ζάπλουτος, καὶ κατὰ τὸν θάνατόν του (1789) ἀφῆκε τοῖς κληρονόμοις του κεφάλαιον ἐκ 3 ἑκατομμυρίων λιρῶν στερλινῶν!

Ἡ περισπούδαστος ἀνακάλυψις του ἐπιφέρει σήμερον τῇ Ἀγγλίᾳ εἰσόδημα 900 ἑκατομμυρίων φράγκων κατ' ἔτος, ἐνῶ πρὸ τῆς ἐφευρέσεως ἡ βαμβάκοκλωστικὴ ἔφερε μόνις 50 ἑκατομμύρια.

3

Ἀγαθοκλῆς. — Ἐκ Συρακουσῶν. Ἡγεμὼν τῶν Συρακουσῶν καὶ μεγάλου τῆς Σικελίας μέρους. Ἐγεννήθη περὶ τὸ 280 ἔτος ἐκ πατρὸς κεραμέως, οὗτινος τὴν τέχνην μετέηλθε καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς κατὰ τὰ πρῶτα τῆς νεότητός του ἔτη. Ἐγκαταλιπὼν ὁμῶς ἔπειτα τὴν οἰκογένειάν του, κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης. Ἀνὴρ μοναδικῆς ὠραιότητος, ἐνυμφεύθη τὴν χήραν τοῦ στρατηγοῦ τοῦ Ἀγριγέντου, καὶ διὰ τῶν θησαυρῶν τῆς συζύγου, κατέστη εἰς τῶν πλουσιωτέρων Συρακουσίων.

(*) Arkright.